

דְּאִזְמִין בְּרַכָּאן (למפא) לְנוֹקְבָא, הָכִי אִיהוּ אִזְמִין בְּרַכָּאן
 לְעֵלְמָא. וּבְזִמְנָא דְקִיּוּמָא בְּדִינָא עַל עֵלְמָא, בְּדִין
 אַקְרִי נִוקְבָא. בְּנוֹקְבָא דְאִיהִי עִוְבָרָא, הָכִי אִיהוּ
 אֶתְמִילִי מִן דִּינָא, וּבְדִין אַקְרִי נִוקְבָא. וְעַל דָּא לְזִמְנִין
 אַקְרִי דְכוּרָא, וּלְזִמְנִין אַקְרִי נִוקְבָא, וּכְלָא רָזָא חָדָא.
 בְּגִוּוּנָא דָּא כְּתִיב, (בראשית ג) וְאֵת לַהֲטַת הַחֶרֶב
 הַמִּתְּהַפֶּכֶת, מִלְּאֲכִין אֵיִת שְׁלוּחַן בְּעֵלְמָא,
 דְּמִתְּהַפְכִין לְכַמְה גְּוֹוִנִין, לְזִמְנִין נִוקְבִי, לְזִמְנִין דְּכוּרִי,
 לְזִמְנִין דִּינָא, לְזִמְנִין רַחֲמִי, וּכְלָא בְּחַד גְּוֹוִנָא. בְּגִוּוּנָא
 דָּא הָאִי מְלֵאךְ, בְּגִוּוּנִין סְגִיאוֹן אִיהוּ, וְכָל גְּוֹוִנִין
 דְּעֵלְמָא, כְּלָהוּ אִיתְנְהוּ בְּהָאִי אֲתֵר. וְרָזָא דָּא, (יחזקאל א)
 כְּמִרְאֵה הַקִּשְׁת׃ אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנַן בְּיוֹם הַגְּשָׁם כִּן
 מִרְאֵה הַנְּגִיף סָבִיב הוּא מִרְאֵה דְמוֹת כְּבוֹד ה'. וְכַמְה
 דְּאִית בֵּיה כָּל אֵינֹן גְּוֹוִנִין, הָכִי נָמִי אֲנַהֲיג לְכָל

עֵלְמָא: (דף רלב ע"ב).

לשון הקודש

כְּמוֹ זֶה בְּתוּב (בראשית א) וְאֵת לַהֲטַת הַחֶרֶב
 הַמִּתְּהַפֶּכֶת. יֵשׁ מְלֵאכִים שְׁלוּחִים בְּעוֹלָם
 שְׁמֵת־הַפְּכִים לְכַמְה גְּוֹוִנִים, לְפַעְמִים
 נִקְבוֹת לְפַעְמִים וְזָכְרִים, לְפַעְמִים דִּין
 לְפַעְמִים רַחֲמִים, וְהַכֵּל בְּגִנּוּן אֶחָד. כְּמוֹ זֶה
 הַמְּלֵאךְ הַזֶּה הוּא בְּגִוּוּנִים רַבִּים, וְכָל
 הַגְּוֹוִנִים שְׂבַעֲוֹלָם יִשָּׁנִם בְּמִקּוֹם הַזֶּה, וְסוּד
 זֶה (יחזקאל א) כְּמִרְאֵה הַקִּשְׁת׃ אֲשֶׁר יִהְיֶה

בְּרִכּוֹת לְעוֹלָם וּלְמַעְלָה, אִזּוּ הוּא זָכָר
 וְנִקְרָא זָכָר. בְּזָכָר שְׁמוֹזְמִין בְּרִכּוֹת וּלְמַעְלָהוּ
 לְנִקְבָה, כִּדּוּם הוּא מְזִמִּין בְּרִכּוֹת לְעוֹלָם.
 וּבְזִמְן שְׂעוּמַד בְּדִין עַל הָעוֹלָם, אִזּוּ נִקְרָא
 נִקְבָה, בְּנִקְבָה הַמְעַבְרַת, כִּדּוּם הוּא
 מִתְּמַלֵּא מִן הַדִּין, וְאִזּוּ נִקְרָא נִקְבָה. וְעַל
 זֶה לְפַעְמִים נִקְרָא זָכָר וּלְפַעְמִים נִקְרָא
 נִקְבָה, וְהַכֵּל סוּד אֶחָד.

תוספתא

רחימי עלאי, מארי דסכלתנו אסתכלו, הורמני ידיען בקולפי
 דסיכתא, קריבו למנדע, מאן מנכון מארי דעינין
 בסכלתנו, וידע בשעתא דסליק ברעותא דרזא דרזין, לאפקא
 תלת גוונין פחדא כלילן, ואינון, חוור וסומק וירוק, תלת גוונין
 פחדא אשתליבאן דא עם דא, מזדווגן (ס"א מודלגין) דא עם דא,
 מגרופיא תתאה אעטבע, ונפקא מגו גוונין אלין.

וכל גוונין אלין, אתחזון בהאי. חיוו איחו לאסתכלא, פעינא
 דבדולחא אתחזי בשעתא. פגוונא דבטש בגוזה, הכי אתחזי
 לבר. אלין תלת גוונין סחרן להאי, וגוונא אזלא סלקא ונחתא
 קסטורין דקטרא קביעי בגוון (ס"א בגוזה).

גוונין סחרין (ס"א גוונין) כלילן פחדא, סלקין לה לעילא ביממא,
 ונחתא בליליא. שרנא דדליק אתחזי בליליא, ביממא
 אסתתרת נהורא, טמירא במאתן וארבעין ותמניא עלמין, פלהו
 אזלין לגוזה (ס"א בגיזה) מלעילא לתתא, נו תלת מאה ושתין וחמש
 שייפין גניזא ואתפסיא לתתא.

לשון הקודש

וכל הגונים האלו נראים בזה, מראה
 הוא להסתכל, בעין הפדלח נראה
 בשעה. כמו שמפכה בתוכה, כך נראה
 בחוץ. שלשת הגונים הללו סובבים את
 זה, והגון הולך, עולה ויורד. היכלות
 הקשר קבועים בגון (בתוכה).

גוונים מקיפים (גונים) כלולים באחד,
 מעלים אותה למעלה ביום ומורידים
 בלילה. נר שהולך נראה בלילה. ביום
 נסתר האור ומתחבא במאתים ארבעים
 ושמונה עולמות, שכלם הולכים לתוכה
 (בשבילה) מלמעלה למטה בתוך שלש
 מאות ששים וחמשה איברים גנוזה,
 ומכוסה למטה.

בענן ביום הנשם פן מראה הנגה סביב
 הוא מראה דמות כבוד ה'. וכמו שיש בו
 כל אלו הגונים, כך גם מנהיג את כל
 העולם.

תוספתא

אחזבים עליונים, בעלי התבונה,
 התבוננו מושלים היודעים בהפאת
 ההבטה התקרבו לדעת, מי מכם בעלי
 עינים בתבונה, ויודע בשעה שעולה
 ברצון של סוד הסודות להוציא שלשה
 גונים כלולים באחד, והם לבן אדם וירק,
 שלשה גונים משלבים באחד זה בזה,
 מתקדים זה עם זה. מגרפה תחתונה
 נצבעת ויוצאת מתוך הגונים הללו.

מאן דמפשפש לאשכחא לה, יתבר גרפיין קליפיין טמירין, ויפתח תרעין. מאן דזכי למיחמי, יחמי גו ידיעה וסכלתנו, פמאן דחמי בתר פותלא. בר מן משה נביאה מהימנא עלאה, דהוה חמי ליה עינא בעינא, לעילא באתר דלא אתיידע.

מאן דלא זכי, דחו ליה לבר, פמה חבילי טהירין אודמנו לגביה, אודמנו נפקי עליה, ואפיקו ליה דלא יסתפל בענוונא דמלכא. ווי לון לאינון חייבין דעלמא, דלא זכאן לאסתפל, פמה דאת אמר, (במדבר ד) ולא יבאו לראות פבלע את הקדש וגו'.

אמר רבי יהודה, מסתפל הוינא, והא מגו זהירין אליו, מסתפלן נשמתהון דצדיקיא, פד אתדבקו בהאי אתר, מגו זהירין אליו מסתפלן נשמתהון דצדיקיא. אינון גונוני, סלקין ואתפלילן פחדא. זכאה איהו מאן דינע לאכללא וליחדא בלהו כחדא, לאתקנא כלא באתר דאצטריך לעילא לעילא, וכדין אתנטיר בר נש בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. (ע"כ תוספתא):

פְתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים צט) וְעַז מִלֶּךְ מִשְׁפַּט אֱהֵב אֶתָּה כּוֹנֵנַת מִיִּשְׂרָאֵל וְגו'. וְעַז מִלֶּךְ מִשְׁפַּט

לשון הקודש

פבלע את הקדש וגו'.

אמר רבי יהודה, הייתי מסתפל, והרי מתוך הזהרים הללו מסתבלות נשמות הצדיקים, כשנדבקו במקום הזה. מתוך הזהרים הללו מסתבלות נשמות הצדיקים. אותם גונים עולים ונכללים באחד. אשרי מי שיודע להכליל וליחד את כלם באחד, לתקן הכל במקום שצריך למעלה למעלה, ואז נשמר האדם בעולם הזה ובעולם הבא. (ע"כ

תוספתא)

פְתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים צט) וְעַז מִלֶּךְ

מי שמחפש למצא אותה, ישבר בנפיו קלפות נסתרות ויפתח שערים. מי שזוכה לראות, יראה תוך ידיעה ותבונה כמי שרואה אחר הכתל, פרט למשה הנביא הנאמן העליון שהיה רואה אותה עין בעין, למעלה במקום שלא ידוע.

מי שלא זוכה, דוחים אותו החוצה. פמה קבוצות בעלי דין מזדמנים אליו, מזדמנים ויוצאים עליו, ומוציאים אותו שלא יסתפל בענג המלך. אוי להם לאותם הרשעים של העולם שלא זוכים להסתבל, כמו שנאמר ולא יבאו לראות

אָהב, דא קדשא בריך הוא. ועז מלך, תקפא
 דאתקיף קדשא בריך הוא, לאו איהו אלא במשפט,
 דהא במשפט אתקיים ארעא. כמה דאת אמר, (משלי
 כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ובגין כך, ועז מלך משפט אהב, ולא (אתקף)
 אתתקנת בנסת ישראל אלא במשפט, בגין
 דמתמן אתונת, וכל ברכאן דנטלא, מתמן נטלא.
 ובגין כך ועז מלך משפט אהב, כל תאיבו, וכל
 רחימו דילה לקביל משפט. אתה כוננת משרים, רזא
 דתרין פרוכים לתתא, דאינון תקונא ויישובא
 דעלמא, והא אתמר.

רבי (יזחק) חזקיה פתח ואמר, (תהלים קלה) הללויה הללו
 עבדי ה' הללו את שם ה', האי קרא אית
 לאסתכלא ביה, כיון דאמר הללויה, אמאי הללו

לשון הקודש

הברכות שנוטלת, היא נוטלת משם,
 ולכן ועז מלך משפט אהב - כל
 התשוקה וכל האהבה שלה כנגד
 המשפט. אתה כוננת משרים - סוד
 של שני הפרוכים למטה, שהם תקון
 וישוב העולם, והרי נתבאר.

רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים קיג)
 הללויה הללו עבדי ה' הללו את שם ה'.
 בפסוק זה יש להתבונן בו. כיון שאמר

משפט אהב אתה כוננת משרים וגו'.
 ועז מלך משפט אהב - זה הקדוש ברוך
 הוא. ועז מלך - תקף שמתוך הקדוש
 ברוך הוא אינו אלא במשפט, שהרי
 במשפט עומדת הארץ, כמו שנאמר
 (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ.

ומשום כך, ועז מלך משפט אהב, ולא
 ומתחזקתו נתקנת בנסת ישראל אלא
 במשפט, משום שמשם נזונית, וכל

עבדי ה', ולבֹּתֵר הִלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. אֵלֶּא הָכִי תִנְיָנִן,
 מָאן דְּמִשְׁבַּח (לְחַדָּא) לְאַחְרָא, אֲעֻטְרִיךָ לְשִׁבְחָא לִיה
 כְּפֻּם יְקָרִיָּה, וּכְפֻּם יְקָרִיָּה הָכִי אֲעֻטְרִיךָ שְׁבַחִיה,
 וְתִנְיָנִן מָאן דְּמִשְׁבַּח לְאַחְרָא, בְּשִׁבְחָא דְלִית בֵּיה, הוּא
 גְּלִי (גְּלוּתָא וּסְבָב) גְּנוּתִיָּה, וְצַבִּי לְגַלְתָּא לִיה. וְעַל דָּא, מָאן
 דְּעָבִיד הַסְפָּדָא עַל בַּר נָשׁ, אֲעֻטְרִיךָ כְּפֻּם יְקָרִיָּה,
 וְלֹא יִתִּיר. דְּמִגּוֹ שְׁבַחִיה אֲתִי לְגְנוּתִיָּה, וּבְכֻלָּא שְׁבַחִיא
 אֲעֻטְרִיךָ כְּפֻּם יְקָרִיָּה.

תָּא חַזִּי, הִלְלוּיָהּ, הָכֵּא אִית שְׁבַחִיא עֲלָתָה דְּמֵאֲרִי
 דְּכֻלָּא. אֲתֵר דְּלֹא שְׁלֻטָא בֵּיה עֵינָא לְמַנְדַּע
 וְלֹאֲסַתְכֻלָּא (ס"א אַתְר), דְּאִיהוּ טְמִירָא דְּכָל טְמִירִין.
 וּמָאן אִיהוּ, י"ה. שְׁמָא עֲלָתָה עַל כֻּלָּא.

וּבְגִין כֶּךָ הִלְלוּיָהּ, שְׁבַחִיא וְשְׁמָא כְּחַדָּא, כְּלִילִין
 כְּחַדָּא. וְהָכֵּא סְתִים מְלָה דְּאָמַר הִלְלוּיָהּ, וְלֹא

לשון הקודש

שְׁמִתוּךָ שְׁבַחוּ בָּא לְגְנוּתוֹ, וּבְכָל שְׁבַח
 צְרִיךְ לְפִי כְבוֹדוֹ.

בָּא רָאָה, הִלְלוּיָהּ, כָּאן יֵשׁ שְׁבַח עֲלִיוֹן
 שֶׁל רַבּוֹן הַכֹּל, מְקוֹם שְׁאִין הַעֵינ שׁוֹלְטֵת
 בּוֹ לְדַעַת וְלַהֲתַבּוֹנֵן וּמְקוֹם, שֶׁהוּא טְמִיר
 שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים, וּמִיְהוּ? י"ה, שֵׁם עֲלִיוֹן
 עַל הַכֹּל.

וּמִשּׁוּם כֶּךָ הִלְלוּיָהּ, שְׁבַח וְשֵׁם כְּאֲחֵד,
 כְּלוּלִים כְּאֲחֵד, וְכָאן נִסְתָּר הַדְּבַר

הִלְלוּיָהּ, אִזּוֹ לְמָה הִלְלוּ עַבְדֵי ה', וְאַחַר
 כֶּךָ הִלְלוּ אֶת שֵׁם ה' אֵלֶּא כֶּךָ שְׁנִינִן,
 מִי שְׁמִשְׁבַּח אֶת וְהֵאָחֵדוּ הָאֲחֵר, צְרִיךְ
 לְשַׁבְּחוֹ לְפִי כְבוֹדוֹ, וְלְפִי כְבוֹדוֹ כֶּךָ
 צְרִיךְ שְׁבַחוֹ. וְשְׁנִינִן, מִי שְׁמִשְׁבַּח אֶת
 הָאֲחֵר בְּשִׁבְחַת שְׁאִין בּוֹ – הוּא מְגַלֵּה
 (גְּלוּי וּמְסַבֵּב) אֶת גְּנוּתוֹ, וְרוּצָה לְגַלוּת
 אוֹתוֹ. וְעַל זֶה מִי שֶׁעוֹשֶׂה הַפְּסֵד עַל בֶּן
 אָדָם, צְרִיךְ כְּפִי כְבוֹדוֹ וְלֹא יוֹתֵר,

אָמַר מָאן הַלְלוּיָהּ, לְמָאן אָמְרוּ הַלְלוּ, אֵלָא כְּמָה
 דִּי"ה סְתִימ, הָכִי שְׁבַחָא דְשַׁבּוּחֵי סְתִימ אֵינּוּן,
 דְּמִשְׁבַּחֵי לָא יִדְעָנָא מָאן אֵינּוּן, וְהָכִי אֶעֱטְרִיד לְמַתְוִי
 כְּלָא סְתִימ, בְּרִזָּא עֲלָאָה. וְלִבְתַּר דְּסְתִימ בְּרִזָּא עֲלָאָה,
 גְּלִי וְאָמַר, הַלְלוּ עַבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. בְּגִין
 דְּדָא אִיהוּ אֲתַר דְּלָא סְתִימ בְּהַהוּא עֲלָאָה טְמִירָא
 דְּכָל טְמִירִין. דָּא הוּא אֲתַר דְּאֶקְרִי שֵׁם, כְּמָה דְּאֲתַר
 אָמַר, (שמואל ב' ו') אֲשֶׁר נִקְרָא שֵׁם שֵׁם ה'.

קְדַמָּאָה סְתִימ דְּלָא (ס"א דָּא) גְּלִיָּא, (תְּנִינָא) סְתִימ
 וְגְלִיָּא, וּבְגִין דְּקִינָא בְּאֲתַנְגְּלִיָּא, אָמַר
 אֵינּוּן דְּקָא מִשְׁבַּחֵי לְהַהוּא אֲתַר, מָאן אֵינּוּן. וְקָאָמַר
 דְּאֵינּוּן עַבְדֵי ה', דְּאֲתַחֲזוּן לְשַׁבַּחָא לְאֲתַר דָּא.

יְהִי שֵׁם ה' מְבוֹרָךְ, מָאִי שְׁנָא דְּקָאָמַר יְהִי. אֵלָא
 יְהִי, רִזָּא דְּאֶמְשַׁכּוּתָא מִהַהוּא אֲתַר עֲלָאָה,

לשון הקודש

מְקוּם שְׁנִקְרָא שֵׁם, כְּמוֹ שְׁנִקְרָאָמַר (שמואל-ב'
 ג') אֲשֶׁר נִקְרָא שֵׁם שֵׁם ה'.

הָרָא שׁוֹן נִסְתַּר שְׁאֵינּוּ וְהוּ גְלוּי. וְהַשְׁנִין
 נִסְתַּר וְגְלוּי. וּמִשׁוּם שְׁעוּמֵד בְּהַתְנַגְּלוּת
 אָמַר, אוֹתָם שְׁמִשְׁבַּחֵי לְאוֹתוֹ מְקוּם מִי
 הֵם? וְאָמַר שְׁהֵם עַבְדֵי ה' הָרָאוּיִם
 לְשַׁבַּח אֶת הַמְּקוּם הַזֶּה.

יְהִי שֵׁם ה' מְבוֹרָךְ, מָה שׁוּנָה שְׁאָמַר
 יְהִי? אֵלָא יְהִי – סוּד הַהַמְשַׁכָּה מְאוֹתוֹ

שְׁאָמַר הַלְלוּיָהּ וְלָא אָמַר מִי הַלְלוּיָהּ,
 לְמִי אָמְרוּ הַלְלוּ? אֵלָא כְּמוֹ שְׁי"ה
 נִסְתַּר, כְּךָ שְׁבַח שְׁמִשְׁבַּחֵי הֵם
 נִסְתַּרִים, שְׁמִשְׁבַּחֵי לָא יִדְעָנוּ מִי הֵם,
 וְכָךְ צְרִיךְ הַכֵּל לְהִיּוֹת נִסְתַּר בְּסוּד
 עֲלִיוֹן. וְאַחַר שְׁנִסְתַּר בְּסוּד עֲלִיוֹן, גְּלָה
 וְאָמַר הַלְלוּ עַבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה',
 מִשׁוּם שְׁוָהוּ מְקוּם שְׁלָא נִסְתַּר, כְּאוֹתוֹ
 עֲלִיוֹן הַטְּמִיר שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים. וְהוּ

דַּאִיְהוּ סָתִים דְּקֶאֱמָרְןִי, דַּאִיְהוּ י"ה, עַד רָזָא
דְּבִרִית, דַּאִיְהוּ יו"ד תַּתְּאָה, בְּגוּנָא דִּיּו"ד עֲלָאָה,
שִׁירוּתָא כְּסוּפָא.

וּבְגִין כֶּךָ יְהִי, רָזָא דַּאֲמִשְׁכוּתָא מִטְּמִירָא דְּכָל
טְמִירִין, עַד דִּרְגָא תַּתְּאָה. וּבְמִלָּה דָא
אַתְקִיִּים כָּל עוֹבְדָא דְּבִרְאשִׁית. כְּמָה דַּאֲתָּ אָמַר, יְהִי
רְקִיעַ, יְהִי מְאֻרוֹת, יְהִי אֹר. בְּכָל אֵינּוֹן עוֹבְדִין
דְּלַעִילָא כְּתִיב יְהִי.

בְּכָל אֵינּוֹן עוֹבְדִין דְּלַתְתָּא, לָא כְּתִיב יְהִי. בְּגִין
דְּרָזָא דָא דַּאִיְהוּ (ס"א אֲמִשְׁכוּתָא) מִרְזָא עֲלָאָה,
סְתִימִין דְּכָל סְתִימִין, לָא אַתְקִיִּים אֱלָא בְּמִלִּין
עֲלָאֵי דְּלַעִילָא, וְלָא אַתְמַר בְּאֵינּוֹן (דף רלג ע"א) מְלִין
תַּתְּאִין דְּלַתְתָּא.

וּבְדָא מִתְבְּרַךְ שְׁמָא קְדִישָׁא בְּכָלָא, וְעַל דָּא כְּתִיב

לשון הקודש

שְׁלַמְעֵלָה כְּתוּב יְהִי.
בְּכָל אוֹתָם מַעֲשִׂים שְׁלַמְעֵלָה לֹא כְּתוּב
יְהִי, מְשׁוּם שְׁפוּד זֶה שֶׁהוּא וְהַמְשָׁכָהוּ
מִשׁוּד עֲלִיּוֹן, נִסְתַּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, לֹא
מִתְקַיִּים אֱלָא בְּדְבָרִים עֲלִיּוֹנִים
שְׁלַמְעֵלָה, וְלֹא נֶאֱמַר בְּאוֹתָם דְּבָרִים
תַּתְּוֹנִים שְׁלַמְעֵלָה.

וּבְזֶה מִתְבְּרַךְ הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּכָל, וְעַל
זֶה כְּתוּב יְהִי שֵׁם ה' מְבָרַךְ וְגו', מִמְזַח

מְקוּם עֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא נִסְתַּר, כְּמוֹ
שְׁאֲמָרְנוּ, שֶׁהוּא י"ה, עַד סוּד הַבְּרִית
שֶׁהוּא יו"ד תַּתְּוֹנָה, כְּמוֹ שִׁיּו"ד
הַעֲלִיּוֹנָה, הִרְאִישִׁית כְּסוּפָא.

וּמִשׁוּם כֶּךָ יְהִי, סוּד הַהִמְשָׁכָה מִטְּמִיר
שֶׁל כָּל הַטְּמִירִים עַד הַדְּרָגָה הַתַּתְּוֹנָה,
וּבְדְבַר הַזֶּה מִתְקַיִּים כָּל מַעֲשֵׂה
בְּרִאשִׁית, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר יְהִי רְקִיעַ, יְהִי
מְאֻרָת, יְהִי אֹר. בְּכָל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים